

MEMÒRIA GRÀFICA L'HOSPITAL de Sant Joan de Déu

■ L'Hospital de Sant Joan de Déu va ser inaugurat el 19 de juny del 1932. Un dels fundadors i primer director va ser el doctor Joan Soler Cornet, al qual es va dedicar el carrer d'accés. L'edifici antic presentava grans obertures i una terrassa, mostra del racionalisme arquitectònic d'aquella època. En un primer moment, l'Hospital de Sant Joan de Déu acollia infants malalts de tuberculosi, paràlisi i deformacions físiques.

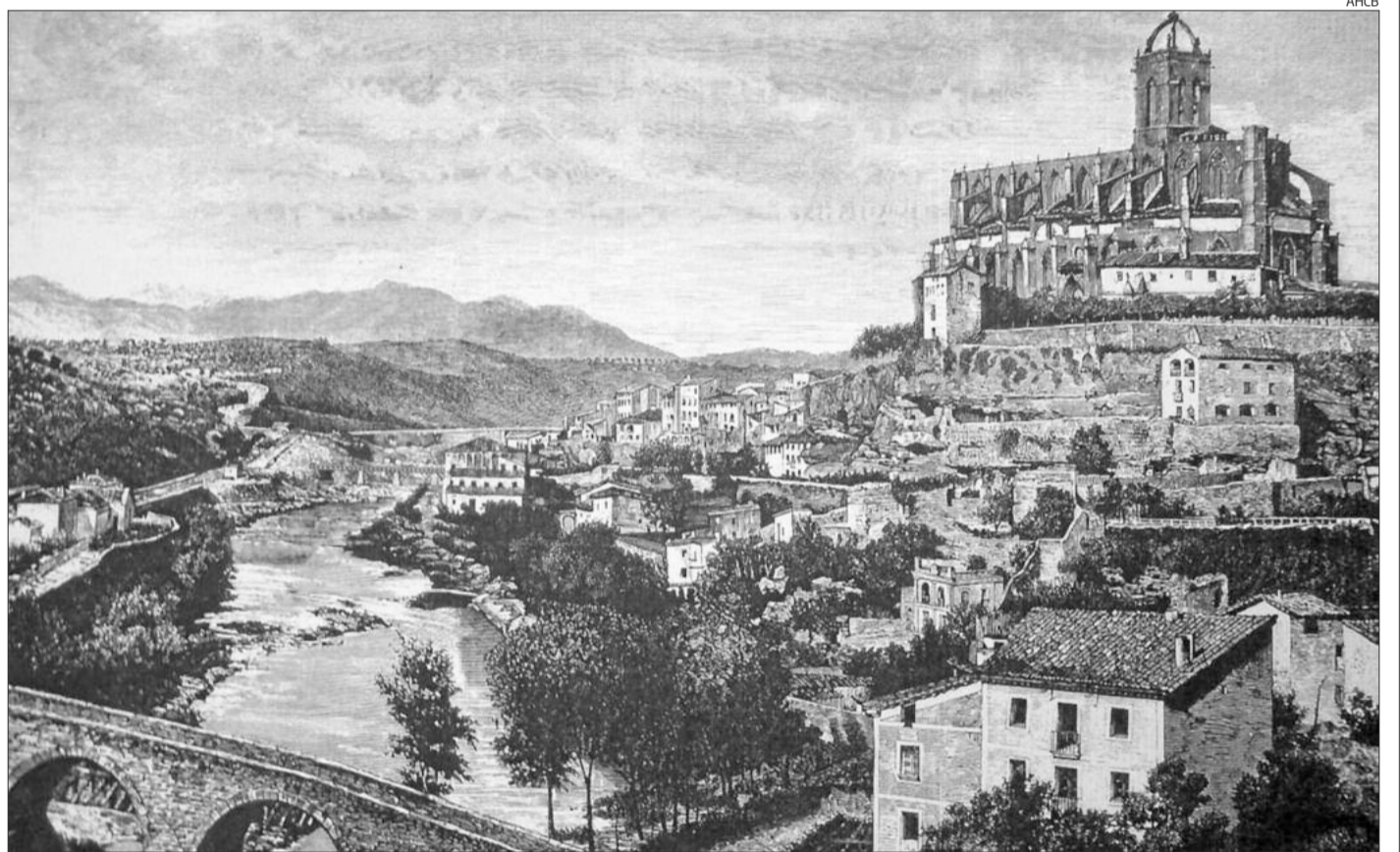
HISTÒRIES DEL BAGES - NÚM. 254

La proclamació DE LA PRIMERA REPÚBLICA (II)

El govern de la República es va haver d'enfrontar amb la tercera guerra Carlina, la insurrecció cubana i la pressió de les classes benestants.
Per **Francesc Comas**

Amb motiu de la proclamació de la República es van engalanar les façanes de l'ajuntament (aleshores anomenats «casas consistoriales»), el Club Republicà i el local social de les Associacions Obreres. A l'ajuntament es va posar al balcó central una gran figura sota baldaquí que representava la República. Al local social dels republicans es va penjar a la façana un quadre al·legòric del nou règim i diferents medallons que portaven inscripcions de diferents temàtiques com «Justicia para todos», «Orden y Libertad» i «Respeto a la propiedad».

El 2 de març es va celebrar a la plaça de la Constitució l'acte solemne d'adhesió a la República per part dels voluntaris de Targarona, els mobilitzats de Manresa i Berga, i els oficials del batalló de la plaça militar de Manresa que eren a la caserna del Carme. Una vegada formats tots els militars i els seus comandaments, uns tres-cents, va sortir al balcó central de l'ajuntament el diputat provincial Vicente de Febrer, que va pronunciar unes paraules i va acabar amb un «Viva la República Española» que va ser contestat pels militars.

La Seu de Manresa l'any 1860, en un gravat d'aquella mateixa època

Al final del mes un centenar de voluntaris de la República van sortir de la ciutat per anar a fer instrucció d'armes. Portaven tots el quepis de color vermell-verd que era l'uniforme que havien adoptat els voluntaris del nou règim en tots els actes de servei. Es van dirigir a la zona coneguda amb el nom del Canyet -on avui hi ha el pont del gas- i allà van fer pràctiques de tir. Això va provocar una gran alarma al barri de Valldaura, ja que en aquells mesos eren freqüents les entrades i ràtzies de tropes carlistes en diferents punts de la ciutat.

Feia pocs dies que a les 8 del vespre un parell de carlins a dalt de cavall van arribar al barri de Valldaura «y para manifestar su arrojo y sangre fría llegaron hasta las puertas de la ciudad y bebieron en una taberna de la carretera de Cardona».

Quan es va saber que eren els republicans que feien instrucció militar, la situació es va calmar.

Els voluntaris de la República, junta-

ment amb els voluntaris de Targarona, feien guàrdies a les portes de la ciutat, que s'havien reforçat en previsió d'atacs carlins i, fins i tot, s'havia construït un mur de reforç entre la caserna del Carme i l'església de Sant Pere Màrtir (com es va poder veure quan es va fer una prospecció arqueològica en urbanitzar l'actual plaça de Sant Domènec).

Tot i el canvi de règim, el diari El Manresano remarcava la manca total d'incidents a la ciutat, «pues a pesar de haber triunfado su sistema de gobierno, y hallarse vencedores ante los demás partidos vencidos, no se ha cometido por ninguno de sus individuos el más mínimo exceso y apenas se ha echado de ver en la población el cambio político tan radical que ha sufrido España».

Una altra cosa eren els joves, ja que el mateix diari recollia que des de feia uns dies al castell de Puigterrà es reunien una colla de nois que es dividien en dos bàndols: el bàndol republicà i el bàndol carlí.

Després prenen posicions i al toc d'un cornetí començava una batalla campal a cops de rocs entre un bàndol i un altre animats per persones adultes. «Cobrando tantos bríos los combatientes en el ardor de la refriega que se arrojan mutuamente sin compasión, hasta con verdadera furia, piedras y guijarros de dimensiones regulares». (El Manresano, 23-III-1873). Com és fàcil de suposar, la batalla acabava moltes vegades amb uns quants *soldats* amb el cap obert.

El govern de la República es va haver d'enfrontar amb la tercera guerra Carlina, la insurrecció cubana i cantonalista i la pressió de les classes benestants, que no estaven disposades a pal·liar les grans diferències socials i econòmiques mitjançant reformes i, per això, el general Pavía va fer un cop d'estat l'1 de gener del 1874 i a final d'any el general Martínez Campos proclamava el príncep Alfons, fill d'Isabel II, rei d'Espanya. Començava la Restauració borbònica.